

Υπόθεση C-137/95 P

**Vereniging van Samenwerkende Prijsregelende Organisaties in de
Bouwnijverheid κ.λπ.**

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Αίτηση αναιρέσεως — Ανταγωνισμός — Αποφάσεις ενώσεων επιχειρήσεων —
Εξαίρεση — Αξιολόγηση της σοβαρότητας των παραβάσεων —
Αίτηση αναιρέσεως προδήλως αβάσιμη»

Διάταξη του Δικαστηρίου της 25ης Μαρτίου 1996 I - 1613

Περίληψη της διατάξεως

- 1. Αναίρεση — Λόγοι αναιρέσεως — Λόγος αναιρέσεως στρεφόμενος κατά αιτιολογιών της αποφάσεως μη αναγκαίων για τη στήριξη του διατακτικού της — Αλυστελής λόγος αναιρέσεως*
- 2. Ανταγωνισμός — Πρόστιμα — Ξψος — Καθορισμός — Κριτήρια — Σοβαρότητα και διάρκεια των παραβάσεων — Εκτίμηση των προϋποθέσεων επιβολής προστίμων από την Επιτροπή — Αποκλείεται
(Κανονισμός 17 του Συμβουλίου, άρθρο 15 § 2, εδ. 2)*

3. *Ανταγωνισμός — Πρόστιμα — Προϋποθέσεις επιβολής προστίμων από την Επιτροπή — Παράβαση τελεσθείσα εκ προθέσεως ή εξ αμελείας — Διαζευκτικές προϋποθέσεις (Κανονισμός 17 του Συμβουλίου, άρθρο 15 § 2, εδ. 1)*

1. Στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως, ο λόγος αναιρέσεως που στρέφεται κατά αιτιολογιών παρατιθεμένων ως εκ περισσού στην απόφαση του Πρωτοδικείου, της οποίας το διατακτικό στηρίζεται επαρκώς, από νομικής απόψεως, σε άλλες αιτιολογίες, είναι απορριπτέος.
2. Για να σταθμίσει τη σοβαρότητα μιας παραβάσεως των κανόνων ανταγωνισμού, το Πρωτοδικείο δεν είναι υποχρεωμένο να εξακριβώσει αν αυτή έχει τελεσθεί εκ προθέσεως ή εξ αμελείας, και ακόμη λιγότερο να διακρίνει μεταξύ των δύο περιπτώσεων.

Πράγματι, από το σαφές και ακριβές γράμμα του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, προκύπτει ότι το άρθρο αυτό αναφέρεται σε δύο χωριστά ζητήματα. Αφενός, στο πρώτο εδάφιο, καθορίζει τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται για να επιβάλλει η Επιτροπή πρόστιμα, μεταξύ των οποίων

περιλαμβάνεται η σχετική με την εκ προθέσεως ή εξ αμελείας τέλεση της παραβάσεως (προϋποθέσεις επιβολής προστίμου). Αφετέρου, στο δεύτερο εδάφιο, ρυθμίζει τον καθορισμό του ύψους του προστίμου, το οποίο συναρτάται προς τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παραβάσεως, χωρίς να προβλέπεται καμία υποχρεωτική (εξάλλου ούτε και προαιρετική) παραπομπή στις προϋποθέσεις του πρώτου εδαφίου. Συναφώς, η σοβαρότητα των παραβάσεων πρέπει να αποδεικνύεται βάσει μεγάλου αριθμού στοιχείων όπως είναι, ιδίως, τα ιδιαίτερα περιστατικά της υποθέσεως και το πλαίσιο της, και τούτο χωρίς να υφίσταται δεσμευτικός ή εξαντλητικός κατάλογος κριτηρίων που πρέπει οπωσδήποτε να λαμβάνονται υπόψη.

3. Το πρώτο εδάφιο του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 δεν διακρίνει αναλόγως του αν η παράβαση έχει τελεστεί εκ προθέσεως ή εξ αμελείας, αλλά μνημονεύει διαζευκτικώς τις δύο αυτές προϋποθέσεις επιβολής προστίμου.